

Incredible India

Sanne Braas, is basisarts in New Delhi voor de ngo Salaam Baalak Trust en werkt op de intensivacare-unit van een privékliniek

beeld: auteur

'You like India, madam?' Ik grijp me vast aan de groene buizen van de riksja als we met een wilde zwaai naar rechts een botsing met een koe weten te vermijden. *'Yes, very much!'*, antwoord ik. Met een mooie boog spuugt de chauffeur een fluim paan, een soort pruimtabak, op de weg. Een rode spetter belandt op mijn nieuwe zwarte schoenen. Ik ben op weg naar Arushi, een shelter voor straatkinderen van Salaam Baalak Trust, een ngo die straatkinderen onderdak, onderwijs en medische zorg biedt. Hier kom ik wekelijks de medical check-up van de meisjes verzorgen. De klachten variëren

van een simpele verkoudheid tot tuberculose, van hondenbeten tot ondervoeding.

Namisha heet ze en ze is 8 jaar. *'Kya taklif hai?'* ('Wat zijn je klachten?'), vraag ik. Verlegen strekt ze haar handen naar me uit. Er zitten kleine wondjes op. Vast bezeerd tijdens het spelen, is mijn eerste gedachte. Namisha laat nu ook plekjes zien op haar benen en buik. Scabiës! Het hele lichaam insmeren met lotion, kleding en bedden goed wassen en alle familieleden meebehandelen staat in de leerboeken. Met gevoel voor dramatiek en grootse gebaren leg ik de noodzaak van de adviezen uit. De medisch coördinator schudt beleefd met zijn hoofd. Dit kan in India, afhankelijk van de context, 'ja', 'nee' of iets daar tussenin betekenen. Vertwijfeld kijk ik hem dan ook aan. 'Dokter, Namisha heeft 54 huisgenoten, er is in deze shelter geen warm water, schaarse elektriciteit en één set kleding per kind.'

Lunchtijd. Met mijn rechterhand prak ik de rijst door de groentesaus en probeer ik geconcentreerd een hap naar mijn mond te krijgen. Zes paar ogen kijken lachend naar mijn gestuntel. Gezakt voor het inburgeringsexamen. Aan Laxmi (14 jaar) vraag ik hoe ze in de shelter is terechtgekomen. Met enige tegenzin vertelt ze haar verhaal.

'Dokter, ik wil een Bollywood-ster worden'

Haar ouders zijn bij een verkeersongeluk om het leven gekomen. Eerst heeft ze samen met haar zusje bij haar oom en tante gewoond. Haar oom sloeg haar en ze miste haar ouders. Dagen had ze naast de rails naar de langs hobbende treinen gestaard. Totdat ze de moed had opgevat en in een trein was gesprongen, op weg naar vrijheid. Op het treinstation van New Delhi had ze onder de loopbrug een slaapplekje gevonden, samen met honderden andere kinderen die zijn weggelopen van huis of hun ouders in de menigte van Delhi zijn kwijtgeraakt. Twee jaar leefde ze in het treinstation. Ze stal eten uit de treinen, kreeg snoepjes bij de tempel en bedelde bij toeristen om geld. Ze waste zich in de wasstraat voor treinen. Voor het slapen gaan nipte ze aan een fles rum, dan sliep

ze zo makkelijk in. Totdat een sociaal werker van Salaam Baalak Trust haar had aangesproken. Opeens springt ze op, genoeg gepraat. Haar ogen beginnen te twinkelen: 'Wie is jouw Bollywood-ster?' Ik stamel wat over *Slumdog millionaire*. 'Dokter, ik wil een Bollywood-ster worden. Hoe kom ik van mijn jeugdpuistjes af?'

De volgende dag sta ik in mijn steriele pak op de intensiverecare-unit van een privékliniek in New Delhi. Albumine wordt hier gegeven alsof het de

lokale *chai* (thee) betreft. Geld speelt voor het ziekenhuis geen rol, want de gemaakte kosten worden rechtstreeks betaald door de patiënt zelf. Een familielid van een patiënt klampt ons aan op de gang: 'Dokter, ik zag dat u de beademingsdrukken had opgevoerd en dat de leukocyten ook weer gestegen waren. Ik wilde voorstellen de antibiotica te switchen en de centrale lijn te wisselen. En trouwens, als mijn vader straks weer wat is opgeknapt, wil ik hem graag in de presidentiële suite of de *suite deluxe* hebben.' *Incredible India*.

